

Den kirkelige domstol - Nogle bemærkninger til kirkens administration af ægteskabsreglerne

Som I sikkert har hørt, fyldte vor biskop 60 den 17. november 2011. I den anledning havde nogle katolikker taget initiativ til at udsende et festskrift for at hædre ham. Det blev lidt af en blandet landhandel med artikler af stærkt svigende kvalitet, men det er en flot udstyret bog. Med et citat fra Salme 116 vers 23 har den fået titlen "Jeg vil løfte frelsens bæger."

Selv om man kunne få det indtryk, at biskoppen og bidragyderne i flok vil løfte dette bæger, kan det ikke lade sig gøre, for det er de færreste af dem, der er præster. 16 af dem er nemlig lægfolk, blandt hvilke de fem endog er kvinder, så de må nøjes med at se på, når den gode biskop foretager denne for os alle så frelsebringende handling. Det vil nu sige ikke for alle, for der mange katolikker, der er sat uden for det gode selskab. Derfor havde jeg i det sidste nummer af "Katolsk Orientering" (Nr.20, 9.12.2011) et lille nødråb. Da ikke alle VEOK's medlemmer læser dette blad, bringes det her:

"Et fortvivlelsens bæger

Undskyld, kære biskop, at jeg drypper lidt malurt i det bæger, der fra forskelligt hold løftes for at ønske dig tillykke med din 60-års dag. Jeg ønsker dig selvfølgelig også tillykke, men det bæger, jeg løfter, er nu snarere et fortvivlelsens bæger over tilstanden i vor kirke. Hvordan kan du leve med, at den domstol, du er øverste chef for, bevidst trækker sagerne i langdrag, når det drejer sig om annullering af ægteskaber? En sag, jeg indirekte er involveret i, går nu ind i sit sjette år - og endnu er de sidste vidner ikke indkaldt. Det er ingen ting, hører jeg fra andre. Der er sager, der efter ti år endnu ikke har fundet sin afslutning. Det er en skandale. I USA er behandlingstiden omkring halvandet år - og trods det har pave Johannes Paul II omkring 2003 anmodet de amerikanske biskopper om ikke at forhale sagerne. Ved du ikke, at det normalt er meget hengivne og trofaste katolikker, som anmoder din domstol om at få annulleret deres ægteskab - alle andre er ligeglade - så hvordan kan du tillade, at de bliver behandlet med en sådan ligegyldighed? Det er mennesker, vi taler om. Mennesker i nød - og det ofte uden egen skyld."

Om der vil komme nogle kommentarer hertil, kan jeg ikke vide, men jeg håber, at mit indlæg kan få biskoppen til at forstå, at der er noget rav ruskende galt i bispedømmet.

Men lad mig her uddybe mit indlæg med videregivelsen af nogle personlige erfaringer. Sagen drejer sig ikke om mig, men om en 16 år yngre halvbroder. Af angst for at hans italienske kæreste skulle blive udvist på grund af manglende arbejde, blev de den 11. maj 1983 gift på Københavns Rådhus. Han var dengang 25, hun 20. De havde kendt hinanden i fem-seks måneder. På trods af at den italienske familie ikke var synderlig religiøs, var den dog ret så misfornøjet med denne borgerlige vielse, så nogle måneder senere blev de gift igen i Skt. Ansgars kirke. Omkring et halvt år senere konverterede han og blev herefter en meget aktiv og devot katolik. I efteråret 1992 blev de af grunde, som jeg ikke skal komme ind på, separeret og i februar 1994 skilt. I rigtig mange år levede han herefter alene, men da han i 2004 giftede sig igen, ønskede han sit første ægteskab annulleret af den kirkelige domstol.

Ordet skilsmisse findes jo som bekendt ikke i den kirkelige ordbog. Man opløser heller ikke et ægteskab, for det er indgået "til døden jer skiller." Der er kun én undtagelse fra denne regel: Hvis en udøbt, gift med en udøbt, ønsker at konvertere, og ægtefællen modsætter sig dette, kan vedkommende få kirken til at opløse ægteskabet. Denne undtagelsesregel, der bygger på 1. Kor. 10-16, kaldes "det paulinske privilegium." Særlig relevant for os i Danmark er reglen næppe, men den har haft og kan vel stadig have betydning i missionsområderne.

Nej, ønsker katolikker at indgå et nyt ægteskab efter en civil skilsmisse, må de få den kirkelige domstol til at annullere deres første ægteskab, dvs. at erklære det ugyldigt fra starten. Dette gælder også, hvis det er en fraskilt protestant eller en, der døbt i et andet trossamfund, han eller hun ønsker at gifte sig med. Om denne person eller vedkommendes første ægtefælle skulle have forladt dette trossamfund inden ægteskabsindgåelsen, er uden betydning. Det samme er stedet, hvor ægteskabet blev indgået (kirke eller rådhus). En borgerlig vielse konstituerer også et uopløseligt ægteskab, set med kirkens øjne.

Ethvert bispedømme skal have en kirkelig domstol, bl.a. til at behandle ægteskabssager. I disse sager udpeges en dommer (kaldet official) og to bisiddere samt en såkaldt *defensor vinculi* (båndets, dvs. ægteskabets forsvarer). Ifølge kanonisk lovgivning skal disse fire personer have en doktor- eller licentiatgrad i kirkeret. For at skære det ud i pap: Man sætter altså ægteskabet i anklagestolen, og så må man selv optræde som anklager, hvis man da ikke ud af egen lomme vil betale for en advokat, mens kirken sørger for den juridiske forsvarer. Der er altså et misforhold mellem de to parter – noget der viser, at kirken ikke er et retssamfund.

I den konkrete sag, jeg her vil berette om, blev p. Gerhard Sanders udpeget til dommer, pastor Fabrizio Milazzo og diakon Kaare Nielsen til bisiddere og pastor Michal Bienkowski til ægteskabets forsvarer. Ingen af disse har de krævede eksaminer. Men det betyder ikke spor, for de har af biskoppen (eller af Vatikanet) fået en dispensation. Betyggende er det dog ikke, at sagen skulle afgøres af fire personer, som kun kan betragtes som amatører udi kirkeretten. De blev dog hjulpet af en dansk jurist, der med titel af notar stod for det praktiske omkring sagens behandling, afhøring af vidner m.v. Det kan vel sammenlignes med politiets efterforskning, men dermed hører sammenligningen også op, for under sagens domsforhandling indkaldes ingen vidner. De mennesker, der skal afgøre sagen, kender den altså kun fra det materiale, notaren har fået indsamlet. Noget indtryk af vidnerne, deres troværdighed o. lign. får de ikke, ligesom de heller ikke får mulighed for at høre på

supplerende og uddybende spørgsmål fra anklager og forsvarer – noget som for den ene parts vedkommende også ville være svært, for så skulle anklageren stille kritiske spørgsmål til sig selv!

At Bienkowski skulle være med til at vurdere sagen, var heller ikke heldigt. I "Kristeligt Dagblad" havde han nemlig nogle år før rettet et hårdt angreb på mig, der skulle være vidne, og beklirket min troværdighed. Der var derfor al mulig grund til at betvivle hans upariskhed. Ville han ikke efter almindelig retspraksis kunne betragtes som inhabil? En skriftlig anmodning om at få ham udskiftet med en anden blev aldrig besvaret. Senere fik jeg imidlertid at vide, at hans opgave ikke var at forholde sig til sagens indhold, blot at kontrollere, at alt gik efter reglerne. Men er det virkelig en forsvarers eneste opgave?

Når domstolen har truffet en afgørelse, sendes denne videre til bedømmelse hos en anden domstol. I bispedømmet København er det bispedømmet Stockholm, der fungerer som anden instans. Det vil altså sige, at kirken har en retspraksis som er ukendt i det borgerlige samfund, for her er der jo ikke tale om, at en retsafgørelse ved en underret per automatik prøves ved en højere retsinstans. I den forbindelse kan man også spekulere på, om præsterne i Sverige, der ganske som præsterne i Danmark for flertallets vegne kommer fra udlandet, i det hele taget er i stand til på rette vis at forstå det materiale, de modtager fra Danmark. Nok ligger dansk og svensk som sprog tæt på hinanden, men der er nu også mange forskelle mellem de to sprog: ting udtrykkes ved jeg af erfaring forskelligt, for det er ikke ualmindeligt, at man bruger forskellige ord om den samme ting, ligesom det samme ord kan have én betydning på dansk, en anden på svensk.

For at behandle en sag ved første instans kræves desuden indbetaling af 850 kr. Dertil må man senere betale 450 for sagens behandling i Stockholm. Ikke store beløb, kan man sige, men trods det undlader kirken at oplyse, at man kan slippe for at betale, hvis man ikke ser sig i stand til at udrede beløbet på grund af arbejdsløshed, fattigdom o.lign. Ingen sag kan ifølge kirkeretten afvises på grund af manglende betaling.

Kort sagt: Der er altså mange ting i kirkelig retspraksis som ikke er i overensstemmelse med den, vi kender fra retssager i det civile retssystem.

Nu blev det ægteskab, vi taler om som nævnt indgået 1983 og opløst i 1994 – altså for henholdsvis 28 og 17 år siden. Da sagsøgeren er en efternøler, født af relativ gamle forældre, lever der i dag ikke mange, der har kendt ham og hans daværende kone i 80'erne. Da hun endvidere har forladt kirken og ikke vil have noget med den at gøre, er der egentlig kun mig og en anden broder tilbage. Så vi blev bedt om at være vidner. Nu er denne anden broder, der aldrig har været katolik, afvisende over for enhver form for religion. At møde op for at afgive vidneforklaring betragtede han som spild af tid, så reelt var der altså kun mig, der kunne vidne. Som det vil fremgå af det følgende, burde sagen være stoppet her. Men da notaren tilsyneladende var ukendt med kirkelovens paragraffer, blev jeg indkaldt.

Jeg mødte op, og det var en spøjs oplevelse. Til stede var den kvindelige notar samt en sekretær, der sad ved en computer. Uvidende om den kirkelige domstols procedurer gav jeg mig først til at forhøre mig om domstolen og fik de fleste af de oplysninger, jeg har nævnt ovenfor. Derefter spurgte jeg, om hvor mange sager, domstolen behandlede om

året? Svar: Det kunne man ikke svare på. Ego: Er det flere end 50? Svar: Nej, færre. Ego: Er det flere end 20? Svar: Ja. Altså må man regne med, at den behandler omkring 30-40 sager om året. Om det er som første eller anden instans, talte vi ikke om, for notaren afbrød denne samtale med en bemærkning om, at det var hende, der skulle forhøre mig og ikke omvendt. Altså gik vi i gang. Notaren gav sig til at stille mig det ene spørgsmål efter den andet om sagsøgeren og hans ex-kone, om deres liv før ægteskabet og mens de var gift. Alle spørgsmålene stod på et ark, så de var præfabrikeret (formentlig i Vatikanet), og de svar, jeg gav, indskrev sekretæren på computeren. Et ønske om at få udleveret en kopi af spørgsmålene, blev afvist, så jeg husker ikke dem alle. Men her er to af dem: "Ved du, om der var nogen, der advarede dem mod at indgå ægteskab"? Jeg kiggede forbavset på hende og spurgte hende, i hvilket århundrede hun troede, vi levede? Et andet spørgsmål lød: "Ved du, om de havde talt om at få børn, inden de besluttede sig for at gifte sig?" Igen kiggede jeg forbavset på hende og spurgte, hvor mange unge mennesker hun troede, der talte om det før brylluppet? Hun undskyldte da, for hun kunne godt se tåbeligheden i spørgsmålene, men forklarede det med, at det var spørgsmål, hun skulle stille. Det hele virkede meget mekanisk, nærmest som noget, der blot skulle overstås, for der var intet tidspunkt tale om, at et svar medførte et ønske om en uddybning eller nærmere forklaring.

Efter denne omgang spørgsmål-svar blev svarene printet ud og givet mig til gennemlæsning. Jeg måtte da gøre opmærksom på, at mine svar var gengivet i stærkt forkortet form, hvorfor alle nuanceringer var forsvundet. Desuden kunne jeg konstatere, at der var flere misforståelser. De blev rettet og en ny printning blev foretaget og forelagt mig til underskrift. Jeg skrev under og blev derefter præsenteret for et nyt og særskilt ark til underskrivning. To steder skulle jeg sætte min underskrift: Først skulle jeg erklære, at jeg havde talt sandt, noget jeg egentlig allerede havde bevidnet ved at underskrive de printede svar, dernæst at jeg var indforstået med, at jeg havde tavshedspligt. Jeg skrev det under på det første og spurgte, hvad tavshedspligten indebar. Da jeg fik at vide, at det betød, at jeg heller ikke måtte tale om sagen efter dens afslutning, satte jeg en skrå streg hen over den nederste del af arket, for det ville jeg ikke forpligte mig til. Notaren tog derpå arket og rev det i stykker. Det protesterede jeg selvfølgelig imod, for derved annullerede hun min første underskrift. Men der var ingen arme mor. Når jeg ikke ville underskrive den sidste erklæring, kunne jeg heller ikke underskrive den første!

At vidner har tavshedspligt, så de ikke kan påvirke hinanden, er rimeligt nok, men at man aldrig senere må tale om sagen, forekommer mig forkert. Selvfølgelig er der ingen, der har lyst til at se detaljer fra sit privatliv spredt for alle vinde, men ved at kræve en permanent tavshed forhindrer man en ekstern kontrol af domstolens afgørelser. Vi kender alle katolikker, der er skilt og gift igen. Nogle har fået domstolen til at annullere deres første ægteskab, andre ikke. På hvilket grundlag afgørelserne er truffet, er ukendt for andre end domstolen selv og måske de involverede. Det er stærkt krænkende for retsbevidstheden. Fandt noget tilsvarende sted i forbindelse med almindelige domstolsafgørelser, ville man næppe kunne tale om et retssamfund.

På vej hjem efter forhøret kunne jeg ikke lade være med at tænke på, at det i grunden var menneskeskæbner, menneskers lykke og fremtidige liv, vi på denne overfladiske måde havde beskæftiget os med. Nogen rar tanke var det bestemt ikke.

Min vidneafleggelse fandt sted den 9. juni 2008. Og selv om notaren over for såvel min bror som mig havde givet udtryk for, at der ikke ville være noget problem ved kun at have ét vidne, og at hun regnede sagen for afsluttet inden jul, modtog min bror den 26. juni følgende brev:

”Da Deres anden bror [navn udeladt] ikke ønsker at lade sig afhøre, må vi desværre meddele Dem, at domstolen ikke ser sig i stand til at afgøre sagen på det foreliggende. Vi skal derfor anmode Dem om at finde et nyt vidne, der vil kunne belyse sagen i overensstemmelse med det i Deres ansøgning anførte.”

Det var 850 kr lige ud af lommen – for ingen ting. Det var også spild af tid – både min og min brors samt ikke at forglemme notarens og sekretærens, for notaren vidste på forhånd, at vor anden broder ikke ville lade sig afhøre. Min bror var ret fortvivlet og følte sig godt og grundigt røvdent (undskyld udtrykket). Han mente også, at domstolen burde sende det indbetalte beløb tilbage, for det ville ethvert anstændigt firma gøre, hvis det ikke så sig i stand til at levere den forudbetalte vare eller ydelse.

Sammen gav vi os derfor til at undersøge, hvad der står i kanonisk rets canon 1573, for det var den, der blev lagt til grund for afgørelsen:

”Et vidneudsagn fra et enkelt vidne kan ikke udgøre et fuldt bevis med mindre vidnet optrædende i en officiel egenskab aflægger vidnesbyrd med hensyn til opgaver, udført ex officio, eller med mindre de ting og personer, der er knyttet til sagen, skulle tale for noget andet” (nisi ... rerum et personarum adiuncta aliud suadeant).

Ét vidne kan altså ikke give et fuldt bevis! Heri kan jeg som historiker ikke være uenig, for også inden for mit fag gælder den regel, at vi aldrig kan komme til sikker vished, om hvad der er foregået, når vi kun har én kilde til begivenheden. Men vi prøver dog alligevel at danne os en mening herom.

Der fulgte derefter et par breve frem og tilbage, inden min bror sendte dette til p. Sanders:

”I håb om at gøre en i forvejen langsommelig sagsbehandling lidt kortere henvender jeg mig direkte til Dem, eftersom De er den sagførende dommer i min sag.

Jeg synes, at notaren, straks hun fik at vide, at der kun ville være ét vidne, burde havde oplyst mig om, at domstolen i så fald ikke ville være i stand til at afgøre sagen. Hun burde derfor heller ikke have indkaldt min broder, Kaare Rübner Jørgensen, til forhør. Det ville have været ærligt, for så ville hun ikke have spildt både sin egen og hans tid.

Dernæst undrer jeg mig over, at De ikke kan forstå, at man ikke kan tvinge et menneske til at vidne mod vedkommendes vilje og samvittighed. For det er jo det, man vil. Skal jeg virkelig straffes for at have en broder, der er meget antireligiøs og antikirkelig? I øvrigt ville han ikke kunne bidrage med ret meget, for bortset fra det, han kan fortælle om min barn- og ungdom, har han på grund af manglende italiensk kundskaber, intet reelt kendskab til min daværende kone. Vi havde da heller ikke megen kontakt med ham, da vi var gift.

Jeg kan godt forstå, som der står i can. 1573, at "the deposition of a single witness cannot constitute full proof", men mener dog samtidig, at ét vidne kan give nogen viden. Og nogen viden er trods alt bedre end ingen. Desuden har den fortsættelsen: "... unless circumstances of things and persons suggest otherwise." Det er jo netop det, der er tilfældet i min situation.

Desuden er det vel et spørgsmål, om der er behov for yderligere vidner. Enhver, der kender den daværende fremmedlovgivning, må da vide, at EU-borgere havde opholds- og arbejdstilladelse i Danmark i ét år, men derefter måtte forlade landet, hvis de ikke indtil da havde fundet sig et arbejde. Det var jo, som jeg har fortalt, og som min broder har bevidnet, årsagen til at vi blev gift. Det bekræftes vel også af den meget korte tid, der gik mellem, vi mødte hinanden, og vi blev gift (ca et halvt år). Her burde can. 1572 § 4 kunne komme i anvendelse ..."

[Hele canon 1572 handler om vurderingen af vidnernes udsagn og § 4, om der skulle være andre forhold, der kan bekræfte dem].

Det eneste svar herpå var: Skaf endnu et vidne! Efter at have tænkt på de mennesker, der havde kendt dem, har min bror så meddelt domstolen, at en snart 80-årig kvinde i menigheden gerne ville være vidne. Hun havde ganske vist kun et perifert kendskab til dem for femten år siden og er derfor ikke i stand til at fortælle ret meget, men så kan domstolen i det mindste ikke afvise at behandle sagen under påskud af, at der kun har været ét vidne. Det var i 2008. Nu mere end tre år senere er dette vidne endnu ikke blevet indkaldt. Og enhver henvendelse til domstolen eller biskoppen i den anledning er ikke blevet besvaret. Så vi venter stadig.

Lad mig slutte denne personlige oplevelse med fire udenlandske eksempler:

USA: I tolv år var Sheila Rauch Kennedy gift med Joseph Kennedy, søn af Robert Kennedy og demokratisk medlem af Repræsentanternes Hus (1987-1999). I 1991 blev de skilt, fordi han havde fundet en anden kvinde. Det accepterede hun, men da hun en dag fik et brev fra ærkebiskoppens official, om at hendes tidligere mand ønskede en annullering af deres ægteskab, så han kunne indgå i et nyt med kirkens velsignelse, fik hun et mindre chok. Ex-mandens argumentation, om at han havde været umoden, da han giftede sig

med hende, fandt hun besynderligt, for ikke alene var han ved ægteskabets indgåelse 27 år, men han havde også fået en rigtig god katolsk opdragelse, så han burde have vist, hvad det indebar at gifte sig. Desuden havde de boet sammen i flere år før brylluppet. Så hun indledte en veritabel kamp mod bispedømmet for at undgå, at kirken skulle erklære hendes ægteskab for ugyldigt. Men intet hjalp. Kirken og Kennedyklanen var for stærk. Om sin sag har hun skrevet bogen "Shattered Faith" (New York, 1998), en rystende bog, der fortæller om det enorme pres, hun blev udsat for fra kirkens side. Særlig flatterende for kirken er bogen bestemt ikke. Efterfølgende har hun appelleret sin sag til Rom, og i 2005 underkendte den romerske Rota (kirkens domstol) ærkebispesædets annullering.

Irland: I 1995 blev et lovforslag om skilsmisse godkendt ved en folkeafstemning. En forudsætning for at kunne indlevere en ansøgning herom til de civile myndigheder, er imidlertid, at ægtefællerne har boet adskilt i fire ud af de sidste fem år. Derfor kan man komme i den unormale situation, at kirken annullerer et ægteskab og giver parterne ret til at gifte sig igen, skønt de civilretsligt (endnu) ikke er blevet skilt.

Italien: Ved konkordatet i 1929 mellem Den hellige Stol og Kongeriget Italien, accepterede staten, at afgørelser, truffet af den kirkelige domstol, var retsgyldige i landet. Denne aftale eksisterer stadig, så i dag kan man i Italien få opløst sit ægteskab på to måder: Man kan enten gå til den kirkelige domstol og få den til at erklære ægteskabet for ugyldigt, eller man kan søge om skilsmisse ved en civil retsinstant. Mange vælger den første løsning, for den er ikke kun i sig selv billigere, men så slipper de også for at skulle betale forsørgelsesbidrag til den tidligere ægtefælle. Logisk nok, for har ægteskabet aldrig eksisteret, har der jo heller ikke været nogen ægtefælle! Vil konen, for det er oftest kvinder, der hermed kommer i klemme, have penge af manden, må hun anlægge et civilt søgsmål mod den tidligere ægtefælle. Og den slags koster mange penge, rigtig mange endda.

Monaco: Fyrst Rainiers og fyrstinde Graces ældste datter Caroline har ikke været heldig. I 1978 giftede hun sig med den parisiske bankmand Phillipe Junot. To år senere blev de skilt. Som god katolik søgte hun kirken om en annullering af ægteskabet. Da hun er fyrstelig, skulle sagen ifølge kirkeretten behandles af Rota'en i Rom, ikke af de lokale kirkelige myndigheder. Uden kirkelig tilladelse giftede hun sig imidlertid på ny i 1983, denne gang med den italienske industrimand Stéfano Casiraghi.

Efter megen intern uenighed i Vatikanet blev hendes første ægteskab annulleret i 1992. Altså efter en behandlingstid på 9-10 år. Dermed blev det set med kirkens øjne ugyldige ægteskab, hun i syv havde levet i med Casiraghi, nu gyldigt. Men det hjalp hende ikke meget, for mand nr. 2 var død to år forinden.

I 1999 giftede hun sig så igen med prins Ernst August af Hannover, der var nr. 385 i den engelske tronfølge, fordi han er tip-tip-tip-tip-oldebarn af kong George III (1738-1820). Bortset fra at ægtemanden var protestant, havde kirken ingen indvendinger, når det drejede sig om hende, for hun havde i kirkens øjne kun været gift én gang og var nu enke, men det havde den på hans vegne. Han var nemlig blevet skilt fra sin første hustru i 1997. Så nu skulle Rota'en altså til at rode i hans protestantiske ægteskab, hvis de havde bedt om en annullering. Men det gjorde de ikke, og i dag er det vist også uden betydning, for det forlyder, at de er flyttet fra hinanden.

Til sidst kan jeg ikke lade være med at fortælle lidt om, hvordan det var i biskop Suhrs tid. Dengang havde Vatikanet ingen diplomatisk repræsentation i Danmark, så biskoppen fungerede også som diplomat. Derfor deltog han i kongehusets nytårskur sammen med de andre ambassadører, og derfor blev han hyppigt indbudt til cocktailparties og aftenselskaber på de forskellige ambassader. Han var en skattet gæst, for ikke alene kunne han tale med de øvrige gæster på engelsk, tysk, fransk, italiensk og spansk, men han havde også et venligt og imødekommende væsen, der ikke var blottet for humor, og var i øvrigt temmelig udogmatisk som biskop. Diplomater og andre, der færdedes i de kredse, kom derfor rejsende fra nær og fjern til København for at få deres ægteskaber annulleret. Og det gjorde biskoppen rask væk, ja i flere tilfælde viede han endog de pågældende til en ny ægtefælle bagefter. Jeg spurgte ham engang, om han måtte det uden Roms tilladelse. Hans svar lød: "Under krigen havde jeg ikke megen kontakt med Rom, så derfor lærte jeg at handle på egen hånd." Hvor ville man dog ønske, at nutidens biskopper havde samme courage!

Jeg ved, at der er flere af VEOK's medlemmer, der er hvad man på katolsk-dansk kalder gengifte. Hvis I har erfaringer, de være såvel positive som negative, med den kirkelige domstol, må I gerne lade mig det vide. Det er på tide, at vi får rejst en debat om dens berettigelse.

God jul
Kaare Rübner Jørgensen
16. december 2011